

# Kitab Daniel - Nomer Salapan Welas

## *Makna Propétis Kecap “Jam” dina Kitab Daniel*

Jeff Pippenger

2023-12-14

Kecap “jam” anu ngan kapanggih dina Perjangjian Heubeul dina kitab Daniel, salawasna patalina jeung hiji rupa pangadilan. Dina pasal tilu, éta ngawakilan hukum Minggu, kalayan tekenan kana panji anu diwakilan ku Sadrach, Mesach, jeung Abednego.

Dina pasal opat, ieu ngalambangkeun datangna pangwawadian tina amanat malaikat kahiji dina taun 1798. Nalika dipaké pikeun kadua kalina dina pasal opat, éta ngalambangkeun dibukana pangadilan panalungtikan dina 22 Oktober 1844. Dina pasal opat, dua pamakéan kecap “jam” ngalambangkeun sajarah amanat malaikat kahiji jeung kadua ti taun 1798 nepi ka 1844. Sajarah éta téh sajarah tujuh guludug dina Wahyu sapuluh. Tujuh guludug éta dilambangkeun ku dua kali kecap “jam” dipaké dina pasal opat, ku kituna ogé ngalambangkeun sajarah malaikat katilu ti taun 1989 nepi ka hukum Minggu anu geura datang.

Dina bab lima, kecap “jam” ogé ngalambangkeun hukum Minggu, tapi panekanan di dinya aya kana ahir karajaan kagenep dina nubuat Alkitab, nyaéta Amérika Sarikat, sakumaha dilambangkeun ku ahir karajaan kahiji dina nubuat Alkitab, nyaéta Babul. Dina bab tilu, panekananana aya kana panji dina tungku seuneu, tapi dina bab lima panekananana aya kana nasib Belsyazar jeung pangadilan hususna, sanajan Daniel dina ahirna memang asup kana éta carita minangka perlambang panji.

Dina hukum Minggu, “jam” pangbakti Nebukadnesar jeung pupusna Belsyasar dilambangkeun. “Jam” anu dilambangkeun minangka bubukana pangadilan dina pasal kaopat nandakeun bubukana pangadilan panalungtikan dina 22 Oktober 1844, sarta éta ogé nandakeun bubukana pangadilan éksékutif dina hukum Minggu. Boh bubukana kitab-kitab pangadilan di Bait Suci sawarga dina 22 Oktober 1844, boh mimiti pangadilan Allah anu ditimpakeun ka jalma-jalma anu geus nampik kasalametan, dina awal pangadilan éksékutif dina hukum Minggu, panggeuing ngeunaan salah sahiji pangadilan anu keur ngadeukeutan éta dilambangkeun dina Daniel pasal kaopat ku pamakean kahiji kecap “jam,” sarta mimiti anu sabenerna tina salah sahiji dua rupa pangadilan éta dilambangkeun ku pamakean kadua kalina kecap “jam” dina pasal kaopat.

Istilah gramatikal pikeun kecap “jam” sakumaha dipaké ku Daniel nyaéta yén éta mangrupa hiji “polisemi”. Polisemi nyaéta kecap anu miboga rupa-rupa harti anu sakabéhna bisa digolongkeun babarengan dina hiji judul anu sarua. Lima kali Daniel ngagunakeun kecap “jam,” sakabéhna ngarujuk kana pangadilan, tapi masing-masingna ngabahas aspék anu béda tina boh pangadilan balesan Allah, anu disebut pangadilan éksékutif-Na, boh pangadilan panalungtikan Allah nalika Anjeunna nangtukeun saha anu bakal atawa moal disalametkeun. Boh éta pangadilan panalungtikan anu dimimitian dina 22 Oktober 1844, boh pangadilan éksékutif anu dimimitian dina hukum Minggu anu baris geura datang, duanana pangadilan éta sipatna progresif. Pangadilan

balesan Allah, atawa pangadilan eksekutif, dimimitian dina hukum Minggu sarta ningkat saeutik-saeutik sacara progresif, ahirna ngahontal panutupan mangsa kasempetan umat manusa jeung tujuh bala panungtungan.

Bab lima tina kitab Daniel ngagunakeun kecap “jam” pikeun ngagambarkeun pangadilan panguasa Allah, sakumaha diwawakilan ku pupusna Belsyasar, jeung tungtung bangsa anu diparéntahna.

Dina jam anu sarua, kaluar ramo-ramo tina leungeun manusa, tuluy nulis sabalikna tina kaki dian dina palester témbok karaton raja; jeung raja ningali bagian tina leungeun anu nulis éta. Daniel 5:5.

Pangadilan eksekutif dimimitian dina hukum Minggu, anu ogé dilambangkeun ku pangbakti Nebukadnesar kana arca emas, tapi “jam” éta leuwih nyoko kana pangluputan umat Allah dina krisis anu ditepikeun ku hukum Minggu. Pangadilan eksekutif ka palacuran Tirus, kitu deui ka Amérika Serikat, dimimitian dina hukum Minggu, nyaéta “jam” anu mangrupa lambang pangadilan dina kitab Daniel.

Sarta sim kuring ngadangu deui hiji sora ti sawarga, nyarios: Kaluarlah ti anjeunna, eh umat Kami, supaya maraneh ulah milu kana dosa-dosana, jeung supaya maraneh ulah katarima ku balahi-balahi na. Sabab dosa-dosana geus ngahontal ka sawarga, sarta Allah geus nginget kana kajahatan-kajahatanana. Balas ka anjeunna sakumaha anjeunna geus ngabales ka maraneh, sarta gandakeun ka anjeunna dua kali lipat nurutkeun kana padamelan-padamelana; dina cangkir anu geus dieusian ku anjeunna, eusi pikeun anjeunna dua kali lipat. Sajauh mana anjeunna geus ngamulyakeun dirina sorangan, jeung hirup dina kasenangan, sakitu deui siksaan jeung kasedih pasihan ka anjeunna; sabab saur anjeunna dina haténa: Kami linggih jadi ratu, lain randa, sarta moal ningali kasedih. Ku sabab éta balahi-balahi na baris datang dina hiji poe, nya éta maot, jeung pangduka, jeung kalaparan; sarta anjeunna bakal tumpur binasa ku seuneu; sabab Gusti Allah anu ngahukum anjeunna teh perkasa. Jeung raja-raja di bumi, anu geus ngalakonan cabul sarta hirup dina kasenangan jeung anjeunna, baris ngarandeg ku ceurik jeung ngaduhkakeun anjeunna, lamun maranehna ningali haseup tina durukna, nangtung ti kajauhan ku lantaran sieun kana siksaanana, bari nyebutkeun: Cilaka, cilaka ka maneh, eh kota gede Babul, eh kota anu kuat! sabab dina sajam bae geus datang panghukuman maneh. Wahyu 18:4–10.

Hukum Minggu di Amérika Sarikat, anu mangrupakeun awal pangadilan eksekutif, anu ogé lumangsung sacara progresif, dimimitian dina “jam” nalika anak-anak Allah anu masih aya di Babul dipanggero kaluar ku panji. Éta téh “jam” nalika pangadilan datang ka “éta Kota gedé, Babul”. Pangadilan dirina, anu dilambangkeun ku kecap “jam,” ngaliput mangsa nalika domba Allah nu séjén dipanggero kaluar ti Babul.

Jeung dina poé éta bakal aya hiji akar Isai, anu bakal nangtung jadi panji pikeun bangsa-bangsa; ka anjeunna bangsa-bangsa kapir bakal daratang: jeung tempat pangreureuhan-Na bakal mulya. Jeung bakal kajadian dina poé éta, yén Gusti bakal ngulinkeun panangan-Na deui pikeun kadua kalina, guna mulangkeun sésa umat-Na anu masih kari, ti Asyur, jeung ti Mesir, jeung ti Patros, jeung ti Kus, jeung ti Elam, jeung ti Sinear, jeung ti Hamat, jeung ti pulo-pulo laut. Jeung Anjeunna bakal ngadegkeun hiji panji pikeun

bangsa-bangsa, sarta bakal ngumpulkeun jalma-jalma Israil anu dibuang, jeung ngahijikeun jalma-jalma Yuda anu paburencay ti opat juru bumi. Yesaya 11:10–12.

Pangeran nyaur jalma-jalma kaluar ti Babul dina gerakan malaikat kahiji dina taun 1844, sarta malaikat kadua tina sajarah éta kudu diulang deui dina poé-poé panungtung, nalika “PANGERAN bakal ngasongkeun panangan-Na deui pikeun kadua kalina, guna mulangkeun sesa umat-Na.” Sesa umat anu ku Anjeunna keur “deui” disaur kaluar téh lain panji éta, sabab panji éta nyaéta “akar Isai,” anu nangtung jadi “panji” anu “dipilarian ku bangsa-bangsa lain”. Pikeun kadua kalina, Allah bakal nyaur bangsa-bangsa kaluar ti Babul.

Mantenna bakal ngalakukeun kitu ku mimiti ngumpulkeun “jalma-jalma buangan Israil,” anu nyaéta “anu sumebar ti Yuda,” sarta anu datang “ti opat juru bumi,” nalika maranéhna dihijikeun deui dina ahir tilu satengah poé sanggeus ngagolér paéh di jalan dina Wahyu pasalABELAS, anu nembus lebak tulang-tulang paéh jeung garing dina Yéheskiel.

“Jam” nalika pangadilan éksékutip mimiti keur “Babul” éta “kota anu perkasa,” nya éta “jam” anu sarua jeung “lini gedé” dina WahyuABELAS. Pangadilan éksékutip Allah dimimitian dina éta “jam,” sabab dina Wahyu pasalABELAS, aya tujuh rébu anu dipaéhan dina “jam” lini éta. Éta tujuh rébu dilambangkeun ku “jalma-jalma anu pangperkasana” Nebukadnesar, anu paéh nalika ngalungkeun Sadrakh, Mesakh, jeung Abednego kana tanur anu geus dipanaskeun “tujuh kali” leuwih panas ti biasa. Dina Révolusi Perancis éta “tujuh rébu” ngalambangkeun karajaan Perancis, atawa jalma-jalma perkasa na. Henteu ngan Belsyazar anu dipaéhan dina pasal lima, tapi pasukanana ogé diruksak. “Jam” hukum Minggu mimiti panganiayaan anu dilambangkeun ku umat Allah dialungkeun kana tanur, tapi éta ogé nandaan awal pangadilan éksékutip Allah ka Babul, kota gedé éta.

Éta ogé mangrupa “jam” tina lini ageung dina lini ageung dina Wahyu pasalABELAS, nalika tulang-tulang anu tadina paéh, anu dipaéhan di jalan ku sato galak ti jurang anu taya dasarna, diangkat ka sawarga jadi panji. Di dinya ogé éta téh “jam” anu sarua nalika Woe katilu, anu ogé tarompét katujuh, ditiup. Tarompét katujuh téh Woe katilu, jeung tujuan tina tarompét Woe panungtungan éta lain ngan ukur pikeun mawa panghukuman ka jalma-jalma anu maksa ibadah poé Minggu, tapi ogé pikeun ngamurukkeun bangsa-bangsa. Woe katilu, tarompét katujuh, jeung ngamurukkeun bangsa-bangsa, éta kabéh mangrupa lambang-lambang anu nyangkem peran nubuat Islam, sarta éta kabéh ditempatkeun dina “jam” lini ageung éta.

Tuluy maranéhna ngadangu hiji sora tarik ti sawarga, nu nyarios ka maranéhna, “Naék ka dieu.” Jeung maranéhna naék ka sawarga dina hiji mega; sarta musuh-musuhna nenjo maranéhna. Jeung dina jam anu sarua aya lini anu gedé, sarta sapertilu-kasapuluh kota éta rubuh, jeung dina eta lini paéh jelema tujuh rébu urang; sarta nu karéséhna kacida kasiunananana, tuluy muji kamulyaan ka Allah nu di sawarga. Cilaka anu kadua geus kaliwat; jeung, lah, cilaka anu katilu gancang datang. Jeung malaikat anu katujuh niup tarompétna; sarta aya sora-sora tarik di sawarga, nu nyebutkeun, “Karajaan-karajaan dunya ieu geus jadi Karajaan Gusti urang, jeung Karajaan Al Masih-Na; sarta Anjeunna bakal marentah salalanggengna.” Jeung ka dua puluh opat kokolot, anu linggih di payuneun Allah dina tahta-tahtana, sujud nyanghareup ka taneuh, sarta nyembah ka Allah, bari nyarios, “Kami muji

sukur ka Anjeun, nun Gusti Allah Nu Maha Kawasa, anu aya, anu geus aya, jeung anu bakal sumping; ku sabab Anjeun geus nyandak kakawasaan-Manten anu agung, sarta geus marentah. Jeung bangsa-bangsa jadi ambek, sarta murka-Manten geus sumping, kitu deui waktuna jalma-jalma paéh, supaya maranéhna dihukum, sarta supaya Anjeun maparin ganjaran ka abdi-abdi-Manten, para nabi, jeung ka para wali, jeung ka maranéhna anu sieun kana ngaran-Manten, boh nu leutik boh nu gedé; sarta supaya Anjeun ngancurkeun jalma-jalma anu ngancurkeun bumi.” Wahyu 11:12–18.

Tulang-tulang paéh dina visi Yézkriel naék “ka sawarga dina mega; sarta musuh-musuh maranéhna” ningali “aranjeunna” dina “jam” nalika musik Nebukadnesar mimiti dipaénkeun, sarta sundal Tirus mimiti nyanyi, sarta Israél nu murtad mimiti nari. Israél nu murtad ngagambarkeun nabi palsu, raja Nebukadnesar nyaéta naga, sarta sundal Tirus nyaéta sato galak. Tarian éta digambarkeun ku nabi-nabi Baal jeung nabi-nabi rungkun dina carita Élia. Éta ogé digambarkeun ku tarian Salome, putri Herodias. Baal nyaéta déwa jalu palsu, sarta Asytarot nyaéta nabi-nabi rungkun anu patali jeung déwa bikang. Babarengan maranéhna ngagambarkeun gabungan garéja (awéwé) jeung nagara (lalaki). Babarengan maranéhna ngagambarkeun nabi palsu Amérika Sarikat. Salome nandakeun yén nabi palsu téh nyaéta putri Roma, anu gambarna nyaéta gabungan garéja jeung nagara di Amérika Sarikat.

Ku sabab eta dina waktu éta datanglah sababaraha urang Kasdim, tuluy nuduh urang Yahudi. Maranéhna nyarita sarta ngadawuh ka raja Nebukadnesar, “Nun raja, mugia hirup salalawasna. Gusti raja parantos ngaluarkeun parentah, yén unggal jalma anu ngadangu sora tarompet, suling, kacapi, sakbut, psaltéri, jeung dulcimer, sarta sagala rupa musik, kudu sujud jeung nyembah ka arca emas éta. Jeung saha baé anu henteu sujud jeung henteu nyembah, anjeunna kudu dialungkeun ka tengah tungku seuneu anu hurung ngagegedur. Aya sawatara urang Yahudi anu ku gusti raja parantos diangkat pikeun ngurus perkara-perkara di propinsi Babul, nyaéta Sadrakh, Mesakh, jeung Abednego; ieu jalma-jalma, nun raja, henteu maliré ka gusti raja: maranéhna henteu ngabakti ka dewa-dewa gusti, jeung henteu nyembah ka arca emas anu ku gusti parantos ditegakkan.” Daniel 3:8–12.

Dina éta “jam,” musuh-musuh Sadrakh, Mesakh, jeung Abednego ningali yén maranéhna nolak tanda sato galak, tuluy maranéhna ngadugikeun ka raja supaya ngalaksanakeun hukuman anu geus ditangtukeun. Dina éta “jam,” hukum Minggu, anu mangrupa goncangan nu nyanghareupan sato bumi (gempa bumi), amarah jeung murka Nebukadnésar dinyatakeun.

Tuluy Nebukadnesar, dina amarah jeung murkana, maréntahkeun supaya Sadrakh, Mesakh, jeung Abednego dibawa ka hareupeunana. Tuluy jalma-jalma éta dibawa ka payuneun raja. Daniel 3:13.

Panyiksa anu dilaksanakeun ka dua saksi Allah (Shadrach, Meshach, jeung Abednego), dilaksanakeun nalika maranéhna nolak sujud, atawa sakumaha dina Wahyu pasal sabelas ditegeskeun—maranéhna nangtung dina sukuna.

Sanggeus tilu satengah poe, Roh kahirupan ti Allah asup ka maranéhna, tuluy maranéhna nangtung dina sukuna; sarta kasieun anu kacida gedéna nimpah ka jalma-jalma anu ningali maranéhna. Jeung maranéhna ngadangu sora anu tarik ti sawarga nyarios ka maranéhna, “Naék

ka dieu.” Jeung maranéhna naék ka sawarga dina méga; sarta musuh-musuhna nenjo maranéhna. Wahyu 11:11, 12.

Nolak sujud, maranéhna nangtung dina suku sorangan saperti pasukan anu gagah perkasa milik Yehezkiel. Maranéhna nangtung nalika maranéhna narima tuluy ngumumkeun amanat panyegelan anu ngaprotes kabentukna ngahijina garéja jeung nagara di Amérika Serikat, sarta ngingetkeun ngeunaan hukum Minggu anu enggal datang, jeung nétélakeun yén pangadilan balesan Allah geus deukeut rék dilaksanakeun ku Islam tina Woe anu katilu. Amanat Panginget Tengah Peuting digambarkeun ku “rusiah” anu diwahyukeun ka Daniel dina pasal kadua, sarta nalika umat Allah dina poé panungtungan netep pageuh dina éta “bebeneran,” maranéhna moal bisa jeung moal rék digoyangkeun ku lini anu geus caket.

“Padamelan di Battle Creek téh nurutkeun tatanan nu sarua. Para pamingpin di sanitarium geus ngahijikeun diri jeung jalma-jalma nu teu percaya, narima maranéhna asup kana pasamoan-pasamoan pamingpin, kurang leuwih kitu, tapi éta ibarat migawe pagawean bari panonna katutup. Maranéhna kakurangan katerangan batin pikeun ningali naon nu iraha waé bakal narajang ka urang. Aya sumanget putus asa, sumanget perang jeung pertumpahan getih, sarta sumanget éta bakal terus ngaronjat nepi ka waktu ditutup pisan. Pas umat Allah geus diségel dina tarangna—éta lain segel atawa tanda nu bisa katingali, tapi hiji netep kana bebeneran, boh sacara intelektual boh sacara rohani, nepi ka maranéhna teu bisa digoyahkeun—pas umat Allah geus diségel jeung disiapkeun pikeun panggoyangan, éta bakal datang. Malah, éta geus mimiti ayeuna kénéh. Pangadilan-pangadilan Allah ayeuna keur tumiba ka ieu tanah, pikeun mere panggeuing ka urang, supaya urang nyaho naon nu bakal datang.” Manuscript Releases, jilid 10, 252.

Panyegelan téh ngagambarkeun hiji tanda anu mimitina teu katingali ku manusa, tapi saterusna bakal katingali ku saréréa. Nalika umat Allah narima amanat Midangkeun Tengah Peuting, anu geus diwakilan ku “rasiah” anu dipidangkeun ka Daniel dina pasal dua, maranéhna geus narima “rasiah” tina arca sato galak anu nuntun kana tanda sato galak, anu mawa pangadilan Allah, anu dilaksanakeun ngaliwatan Islam. Ieu kajadian dina mangsa nalika “sumanget kateuputasaan, perang jeung patumpahan getih” beuki ngaronjat. Mangsa éta téh ayeuna. Ieu kajadian nalika para pamingpin Adventisme teu bisa ningali lantaran lolongna Laodikea. Salila prosés panyegelan anu diréngsékeun dina Midangkeun Tengah Peuting, segel téh dicapkeun kana tarang para parawan wijaksana, tapi henteu katingali. Sadrak, Mesak, jeung Abednego ngawakilan jalma-jalma anu geus netep dina bebeneran sakumaha digambarkeun ngaliwatan paguneman maranéhna jeung Nebukadnesar.

Geus Nebukadnesar ngandika sarta nimbalan ka maranéhna, “Naha ieu téh leres, hé Sadrach, Mesach, jeung Abednego, maranéh henteu ngawula ka allah-allah kami, atawa nyembah ka arca emas anu ku kami geus ditegakkeun? Ayeuna lamun maranéh geus sadia, yén dina waktu maranéh ngadangu sora tarompet, suling, kacapi, rebab, gambus, jeung suling gedé, sarta sagala rupa alat musik, maranéh sujud sarta nyembah ka arca anu ku kami dijieun, hadé; tapi lamun maranéh henteu nyembah, dina jam éta kénéh maranéh bakal dialungkeun ka tengah tungku seuneu anu hurung ngagedur; sarta saha éta Allah anu bakal bisa nyalametkeun maranéh tina panangan kami?” Sadrach, Mesach, jeung Abednego ngawaler sarta nimbalan ka

raja, “Hé Nebukadnesar, dina perkara ieu kami henteu perlu masihan jawaban ka anjeun. Lamun kitu kersa-Na, Allah kami anu ku kami dilayanan kawasa nyalametkeun kami tina tungku seuneu anu hurung ngagedur, sarta Mantenna bakal nyalametkeun kami tina panangan anjeun, hé raja. Tapi lamun henteu, muga kauninga ku anjeun, hé raja, yén kami moal ngawula ka allah-allah anjeun, jeung moal nyembah ka arca emas anu ku anjeun geus ditegakkeun.” Daniel 3:14–18.

Saterasna, tilu jalma anu pantes éta baris nembongkeun meterai Allah anu katingali. Ngan jalma-jalma anu mimitina geus miboga meterai di jero anu teu katingali, anu baris kalibet dina nembongkeun meterai Allah dina mangsa nalika éta kudu katingali.

Geus Nebukadnesar pinuh ku amarah, sarta rarayna robah nentang ka Sadrakh, Mesakh, jeung Abednego; ku sabab eta anjeunna nyarios sarta marentahkeun supaya tungku eta dipanaskeun tujuh kali leuwih panas ti biasana dipanaskeun. Sarta anjeunna marentahkeun jalma-jalma anu panggagahna anu aya dina baladna pikeun ngabeungkeut Sadrakh, Mesakh, jeung Abednego, tuluy ngalungkeun maranehanana kana tungku seuneu anu hurung kacida. Tuluy jalma-jalma ieu dibeungkeut bari marake jubahna, calanana, panutup sirahna, jeung pakean sejenna, sarta dialungkeun ka tengah-tengah tungku seuneu anu hurung kacida. Ku sabab parentah raja teh kacida gancangna kudu dilaksanakeun, sarta tungku teh kacida panasna, jemplingna seuneu maehan jalma-jalma anu ngangkat Sadrakh, Mesakh, jeung Abednego. Ari tilu jalma ieu, nya eta Sadrakh, Mesakh, jeung Abednego, murag ka tengah-tengah tungku seuneu anu hurung kacida dina kaayaan dibeungkeut. Geus kitu Raja Nebukadnesar kacida heranna, tuluy gugah kalayan gancang, sarta nyarios ka para panaséhatna, “Naha lain urang ngalungkeun tilu jalma anu dibeungkeut ka tengah-tengah seuneu?” Maranehanana ngawaler sarta nyarios ka raja, “Leres, nun raja.” Anjeunna ngawaler sarta nyarios, “Tingali, kuring ningali opat urang anu leupas, keur leumpang di tengah-tengah seuneu, sarta maranehanana teu cilaka; jeung rupa anu kaopat teh sapertos Putra Allah.” Daniel 3:19–25.

Dua saksi, anu dilambangkeun ku Shadrach, Meshach, jeung Abednego, tuluy diangkat jadi panji, lajeng éta segel bakal katempo.

“Karya Roh Suci nyaeta ngayakinkeun dunya ngeunaan dosa, ngeunaan kabeneran, jeung ngeunaan pangadilan. Dunya ngan ukur bisa dipapatahan ku jalan ningali jalma-jalma anu percaya kana bebeneran disucikeun ku bebeneran éta, ngalampahkeun nurutkeun prinsip-prinsip anu luhur jeung suci, nembongkeun kalayan écés dina harti anu luhur tur mulya, garis pamisah antara jalma-jalma anu ngajaga parentah-parentah Allah jeung jalma-jalma anu nginjak-injak éta di handapeun suku maranéhna. Pangudusan ku Roh nandaan bédana antara jalma-jalma anu miboga segel Allah, jeung jalma-jalma anu ngajaga poé reureuh palsu. Nalika ujian éta datang, bakal kacida écésna ditémbongkeun naon ari tanda sato galak téh. Eta nyaeta miara poé Minggu. Jalma-jalma anu sanggeus ngadangu bebeneran, tetep nganggep poé ieu suci, nanggung tanda tangan manusa dosa, anu nyangka rék ngarobah mangsa jeung hukum. Bible Training School, 1 Désémber 1903.”

Nalika hukum Minggu dilaksanakeun, Amérika Sarikat bakal ngalieuk ka Perserikatan Bangsa-Bangsa pikeun ngalaksanakeun padamelan nubuatna. Manéhna bakal nipu dunya ku mujijat-mujijat anu dipigawéna, sakumaha dilambangkeun ku tari Salome. Nalika manéhna

ngalakukeun tarian panipuanana, palacuran Tirus bakal ngawihkeun lagu-laguna, sarta orkestra Nebukadnesar bakal maénkeun musikna. Amérika Sarikat mingpin dina maksa dunya narima lagu éta, sarta sujud di hareupeun éta patung.

Tuluy kuring ningali deui hiji sato galak séjén naék ti jero bumi; tandukna dua, siga anak domba, tapi manéhna nyarita kawas naga. Jeung manéhna ngalaksanakeun sakabéh kakawasaan sato galak anu kahiji di hareupeunana, sarta ngajadikeun bumi jeung sakur nu maratuh di jerona nyembah ka sato galak anu kahiji, anu tatu mautna geus cageur. Jeung manéhna ngalakukeun kaajaiban-kaajaiban anu gedé, nepi ka ngajadikeun seuneu turun ti langit ka bumi di hareupeun jalma-jalma, sarta nipu maranéhna anu maratuh di bumi ku jalan mujijat-mujijat anu dipasihan kakawasaan ka manéhna pikeun dipigawé di hareupeun sato galak éta; bari ngomong ka maranéhna anu maratuh di bumi, supaya maranéhna nyieun hiji arca pikeun sato galak anu kungsi katarajang ku pedang, tapi tetep hirup. Jeung manéhna dipasihan kakawasaan pikeun méré napas hirup ka arca sato galak éta, supaya arca sato galak éta bisa nyarita, sarta nyababkeun supaya sakur anu teu daék nyembah ka arca sato galak éta dipaéhan. Jeung manéhna ngajadikeun sakumna jalma, boh leutik boh gedé, boh beunghar boh miskin, boh merdéka boh budak, narima hiji tanda dina leungeun katuhuna atawa dina tarangna; sarta supaya teu aya saurang ogé anu bisa meuli atawa ngajual, iwal ti anu boga éta tanda, atawa ngaran sato galak éta, atawa bilangan ngaranna. Ieu hikmah. Anu boga pangarti, mangka itung bilangan sato galak éta, sabab éta téh bilangan hiji manusa; jeung bilanganana genep ratus genep puluh genep. Wahyu 13:11–18.

Mesir dina poé-poé panungtungan ngagambarkeun dunya (anu harita diparéntah ku Perserikatan Bangsa-Bangsa), tapi aya hiji “Woe” (lambang Islam), anu geus diucapkeun ngalawan jalma-jalma (Amérika Sarikat) anu nyiar pitulung ka Mesir. Nalika tilu jalma mulya dialungkeun kana tungku seuneu sarta jadi panji pikeun dunya, tungku éta saéstuna lain tungku Nebukadnésar.

Cilaka maranéh anu turun ka Mesir pikeun néangan pitulung; anu ngandelkeun kana kuda, jeung ngandel kana karéta perang, lantaran éta loba; jeung kana pasukan berkuda, lantaran éta kacida kuatna; tapi maranéhna henteu nengetan ka Anu Mahasuci ti Israél, sarta henteu neangan PANGERAN! Sanajan kitu, Mantenna ogé wijaksana, sarta baris ngadatangkeun cilaka, jeung moal narik deui pangandika-Na; tapi baris gugah ngalawan kulawarga jalma-jalma durjana, jeung ngalawan pitulung jalma-jalma anu ngalakonan kajahatan. Ari urang Mesir téh manusa, lain Allah; jeung kudana daging, lain roh. Lamun PANGERAN ngalegaan panangan-Na, boh anu méré pitulung boh anu ditulungan bakal tisoledat, sarta maranéhna kabéh bakal binasa babarengan. Sabab kieu PANGERAN parantos ngandika ka kuring: Saperti singa jeung anak singa ngagero ngaguruh dina mangsana, waktu sakumpulan angon disaurkeun pikeun ngalawan anjeunna, anjeunna moal sieun ku sora maranéhna, atawa ngarendah ku raména maranéhna; kitu deui PANGERAN semesta alam bakal turun pikeun perang demi Gunung Sion, jeung demi pasirna. Saperti manuk anu hiber, kitu PANGERAN semesta alam bakal nangtayungan Yerusalem; ku nangtayungan ogé Mantenna bakal nyalametkeun éta; jeung ku ngalangkungi Mantenna bakal ngajaga éta. Baliklah ka Anjeunna, ti Anjeunna anu ku urang Israél geus dipasihan panolakan anu jero. Sabab dina poé éta unggal jalma bakal miceun brahala pérakna, jeung brahala emasna, anu dijieun ku leungeun anjeun sorangan pikeun jadi dosa ka anjeun. Tuluy urang Asyur bakal rubuh ku pedang, lain ku

pedang jalma anu gagah; jeung pedang, lain pedang jalma hina, bakal ngalalap anjeunna; tapi anjeunna bakal kabur ti pedang, jeung nonoman-nonomanana bakal dikalahkeun. Jeung anjeunna bakal ngaléngkah ka bentengna ku sabab sieun, jeung para pangéranana bakal kasiueun ku panji, saur PANGERAN, anu seuneuna aya di Sion, jeung tungkuna aya di Yerusalem. Yesaya 31:1–9.

Yerusalem téh mangrupa tungku anu bakal dipaluruh ku dunya, sarta maranéhna baris ningali opat lalaki keur leumpang di jerona.

Tuluy Nebukadnesar ngadeukeutan ka lawang tungku seuneu anu hurung ngagedur, tuluy nyarios sarta ngandika, “Sadrah, Mesah, jeung Abednego, maraneh abdi-abdi Allah Nu Maha Luhur, kaluar, jeung kamari!” Tuluy Sadrah, Mesah, jeung Abednego kaluar ti tengah-tengah seuneu. Jeung para pangéran, para gubernur, para panglima, jeung para panaséhat raja, sanggeus karumpul, ningali ka ieu jelema-jelema, yén kana awak maranéhna seuneu teu boga kakawasaan pisan; rambut dina sirahna ogé teu aya anu kaduruk, pakéanana teu robah, malah bau seuneu gé teu nempel ka maranéhna. Tuluy Nebukadnesar nyarios sarta ngandika, “Mugia diberkahan Allahna Sadrah, Mesah, jeung Abednego, anu geus ngutus malaikat-Na sarta nyalametkeun abdi-abdi-Na anu percanten ka Anjeunna, anu geus ngarobah pangandika raja, sarta geus nyerahkeun awakna, supaya maranéhna henteu ngabdi atawa nyembah ka allah naon baé, iwal ka Allah maranéhna sorangan.” Daniel 3:26–28.

Geus Nebukadnesar ngadamel deui hiji dekrit. Eta dekrit ngalambangkeun dekrit panungtungan dina poe-poe ahir. Anjeunna ngaluarkeun dekrit pati, anu dina usaha-na nu leuleus pikeun ngangkat Allah sawarga, sajatina mangrupa perlambang nubuat tina dekrit pati dina ahir dunya. Nebukadnesar, anu ngawakilan saurang raja dina ahir dunya, mangrupikeun lambang sapuluh raja milik naga anu ngalakukeun cabul jeung awewe palacur ti Roma. Dekrit saterusna dina skenario nubuat nya eta dekrit pati, sarta sanajan Nebukadnesar keur ngadamel hiji proklamasi pikeun jamanna sorangan, sajatina anjeunna ngawakilan dekrit panungtungan tina persatuan tilu rangkep dina poe-poe ahir. Eta dekrit teh nya eta dekrit pati anu diberlakeun sanggeus panto kasempetan ditutup, tapi moal kungsi dilaksanakeun ngalawan umat Allah.

Ku sabab éta sim kuring ngaluarkeun hiji parentah, yén unggal bangsa, umat, jeung basa, anu nyarita naon baé anu salah ngalawan ka Allahna Sadrakh, Mesakh, jeung Abednego, bakal dipotong-potong, sarta imah-imahna bakal dijadikeun tempat runtah: sabab teu aya Allah séjén anu sanggup nyalametkeun ku cara sapertos kieu. Tuluy raja ngangkat Sadrakh, Mesakh, jeung Abednego kana kalungguhan anu leuwih luhur di wewengkon Babul. Daniel 3:29, 30.

Ayeuna urang geus nyatet cekap tina tilu bab kahiji kitab Daniel pikeun ngamimitian panalungtikan urang kana bab kaopat jeung kalima, anu dikawasa ku prinsip nubuat “repeat and enlarge”. Daniel bab kaopat nandaan taun 1798 jeung awal sato galak bumi, sedengkeun Daniel bab kalima nandaan hukum Minggu, jeung ahir sato galak bumi nalika éta nyarita saperti naga. Dua bab éta kudu di hijikeun “line upon line” jeung tilu bab kahiji supaya ngawangun dina luhureun struktur amanat tilu malaikat. Ku sabab éta, urang baris heula netelakeun kalayan taliti prinsip “line upon line”.

Urang bakal neruskeun dina artikel salajengna.

“Belsyasar geus dibéré loba kasempetan pikeun nyaho jeung ngalakonan pangersa Allah. Anjeunna geus ningali aki-aki na, Nebukadnesar, diusir ti pakumpulan manusa. Anjeunna geus ningali akal budi anu ku raja anu sombong éta dipikareueus dicabut ku Anu maparin éta akal budi. Anjeunna geus ningali raja éta dihalau ti karajaanna, sarta dijadikeun sobat sasatoan galak di padang. Tapi kanyaah Belsyasar kana kasenangan jeung ngamulyakeun diri sorangan mupus palajaran-pelajaran anu saenyana teu meunang poho ku anjeunna; sarta anjeunna ngalakukeun dosa-dosa anu sarupa jeung anu ngabalukarkeun hukuman-hukuman anu kacida nyata na tumiba ka Nebukadnesar. Anjeunna nyia-nyiakeun kasempetan-kasempetan anu ku rahmat dipaparinkeun ka anjeunna, bari ngalalaworakeun ngamangpaatkeun kasempetan-kasempetan anu aya dina jangkauan anjeunna pikeun jadi wawuh kana bebeneran. ‘Naon anu kudu ku sim kuring dipigawé supaya salamet?’ nyaéta hiji pananya anu ku eta raja anu agung tapi bodo diliwatan kalawan teu paduli.” Bible Echo, April 25, 1898.